

OVERWEGING 28^e zondag door het jaar C

2 Koningen 5,14-17; 2 Timotheüs 2,8-13; Lucas 17, 11-19 duimstok

In alle communicatieve studies komt tegenwoordig de tegenstelling wel voorbij, zeker bij psychologie, theologie, talenstudies en opleidingen rond de zorg of betrekkingen tussen mensen: de keuzes en de grenzen tussen **afstand en nabijheid**. Immers... van warme hartelijke zorg en aandacht voor mensen kun je uitkomen bij grensoverschrijdend gedrag, van empathie met iemand die veel meemaakt tot praktische hulp voor mensen die de grens overgekomen zijn zonder geld en paspoort ... hoe **ben je hen nabij, hoe houd je gezonde afstand? Hoe dan? Hoeveel cm afstand of nabijheid om toch veilig te zijn en toch met iemand mee te leven?**

Een oud verpleegster leerde van haar leidinggevende ooit: 'verpleging is maximale benadering met behoud van distantie' ...mooier kun je niet zeggen!

Vandaag **in de 1^e en 3^e lezing** horen we 2 bijzondere genezingsverhalen: de overeenkomst is al dat juist de vreemdeling- degene die voor ons op **grote afstand staat** – ons de weg wijst naar de nabijheid van God.

Het verhaal van **Naäman in de eerste lezing** is een prachtvertelling. Naäman was een Syriër met een vreselijke huidziekte. Geen enkele medicijnman of arts kon hem helpen. Naäman volgt de raad op van een Joods dienst-meisje om te luisteren naar de profeet maar na wat aarzeling waagt hij het toch om zich in de Jordaan onder te dompelen. Door zijn genezing wil hij God blijven gedenken bij zijn terugkeer in Syrië. Hij vraagt alleen maar een stukje grond, een vracht aarde, als herinnering aan zijn genezing, als teken dat hem dankbaar maakt naar God. Hij is een Syriër, iemand van **afstand gekomen**, maar God vraagt geen nationaliteitsbewijs van een mens, God **meet geen afstanden**. Duidelijk laat God in dit verhaal zien dat: hoewel álles verloren lijkt, Hij er óók nog is en dat Hij zijn geschiedenis met zijn volk rustig verder schrijft. En dat alles ten goede keert.

In beide verhalen klinken hoop en vertrouwen dat genezing en heling, hoe diep je ook zit, **hoe ver het positieve misschien van je afstaat**, toch mogelijk is.

De 10 mannen hebben gehoord van iemand die namens God hen kan bevrijden van hun aandoening. Door een zuiveringsritueel door een priester, kunnen ze weer deel uitmaken van de gelovige gemeenschap, is de **afstand** opgeheven.

Maar het gaat niet persé om het water, die reiniging, maar het gebeurt al als zij op weg gaan. Het vertrouwen dat God heelt en altijd helpt, is genoeg.

Vandaar dat Jezus tot de Samaritaan zegt: je geloof heeft je gered.

Alles staat of valt met vertrouwen. Ook in het **evangelieverhaal**. We weten dat ze alle 10 genezen zijn, maar juist de Samaritaan kwam terug om Jezus te danken, omdat hij voelde dat **de afstand tussen hem en Jezus** hiermee klein was geworden.

En nee, de andere 9 worden niet bestraft om hun wegblijven, immers: God doet goed zonder iets terug te verwachten.

We hebben, als het gaat om het land Israël en Gaza, een heftige week achter de rug. Maar we kijken niet alleen naar de kaart van het Midden-Oosten, we hebben de wereldkaart voor ogen. Christenen uit alle hoeken van de wereld hebben zich verplaatst, hebben grote **afstanden** overbrugd, zijn gemigreerd. Niet alleen Syriërs of mensen met een Afrikaanse achtergrond, ook ontelbare mensen uit Polen en Duitsland, uit Azië, zijn in ons midden.

De apostel Paulus zelf was ook migrant, zorgde als missionaris voor het contact tussen volkeren, tussen jood en Griek, tussen man en vrouw.

Hij schrijft: *“Houd Jezus Christus in gedachten”* want Jezus zelf sloot niemand uit. Juist melaatsen, lepra-patiënten waren mensen tot wie iedereen **grote afstand** hield en die door de maatschappij waren uitgestoten en uitgesloten.

Jezus stuurt niemand weg. Voor Jezus is **de afstand tussen Hem en melaatsen** geen verwijdering, maar een begin van toenadering “Heer, ontferm u over ons”, is de tekst waarmee ze Hem zoeken, willen ontmoeten, en met een woord neemt Jezus hen op in de samenleving. Door zijn genezing is die ene Samaritaan **dicht bij** Jezus gekomen, letterlijk en figuurlijk.

Dit vraagt ook iets van de afstand die wij zelf hebben tot Jezus, tot God: hoe dichtbij laten we Hem toe? Wat zoeken wij zelf bij Jezus? Bidden we alleen met onze noden, of is Hij ook degene met wie we het contact willen verdiepen?

Als het ons lukt om ook de mensen uit oorlogsgebieden, vluchtelingen en vreemden te zien als medemensen – als het ons lukt om ook mensen met andere opvattingen te zien als broeders en zusters, dan kan het ook niet moeilijk zijn om de **afstand** tussen God en ons te verkleinen door ons ‘Heer ontferm U’, door ons bidden en zingen en met **gezonde afstand** één grote gemeenschap te zijn, waar we ook vandaan komen, wat onze achtergrond ook is. Voor God geldt: vertrouwen is vertrouwen, en ‘geheeld is geheeld’.

Amen.

Pastor Nellie Hamersma